

De vlinderachtige liedjes van Nell Bryden

Plaats: De Slotplaats, Bakkeveen. **Gebeurtenis:** concert van de New-Yorkse singer-songwriter Nell Bryden. **Belangstelling:** ruim 75 personen (uitverkocht).

BAKKEVEEN - In Amerika schijnt het een rage te zijn: concerten bij de mensen thuis. Georganiseerd door liefhebbers voor liefhebbers, waarbij de geijkte kanalen gemeden worden. Het initiatief van vijf liefhebbers van 'roots'-muziek, verenigd in muziekpodium Bakkeveen, heeft daar veel van weg. Al was het maar omdat het zaaltje dat ze uitgekozen hebben, de theeschenkerij van de Slotplaats, niet veel groter is dan een flinke huiskamer, en net zo gezellig.

Aan Nell Bryden is zo'n kleinschalig initiatief, dat een artiest immers dicht bij de mensen brengt, wel besteed. Ten slotte roept ze op haar website het publiek op om haar optredens met videocamera of mobieltje op te nemen, terwijl menige beroemdere ster zulke praktijken juist streng verbiedt. Wie de mooiste beelden maakt, krijgt een prijs.

De liedjes van Nell Bryden hebben iets lichts, iets vlinderachtigs. Ze kan zich als dochter van een klassieke zangeres en een kunstschilder nu eenmaal niet beroepen op een ongelukkige jeugd. De zeurende hartepijn op een langdurige tournee, het plezier van de dagelijkse routine thuis, de lichte jaloezie op gelukkige paartjes ('Why can't that be me'), heel veel naarder wordt het niet.

Of toch: 'Helen's requiem' gaat over een vrouw die verdronk bij de watersnoodramp die

Singer-songwriter Nell Bryden in de Slotplaats

New Orleans trof. Brydens verblijf in die stad, nog voor 'Katrina', is debet aan het veelkleurige karakter van haar liedjes, legt ze uit. En inderdaad, ze raakt al zingend nogal wat stijlen: blues, tere ballads, folk, country en, wat verrassend misschien, een vederlicht soort swing, met een retro-toets die

prachtig staat bij haar blonde paardestaart en 'fifties'-achtige nopjesjurk.

En ze heeft een ongebruikelijke hand van covers kiezen. Haar 'Me and Bobby McGee' is een heel contrast met de ruwe versie van Janis Joplin, want haar stem is zuiver, kristalhelder en

zacht gepolijst. De ideale stem om het aloude 'Blue moon' te vertolken dus, en dat misstaat bepaald niet tussen de rest van haar repertoire.

Dat brengt ze aan de man met uitgebreide, geanimeerde toelichtingen vol zelfspot, die het publiek alleen maar meer voor deze jonge, getalenteerde muzi-

kante innemen. Af en toe mis je de band, die op haar platen wel in de weer is. Maar met haar eigen, niet al te virtuoze maar wel functionele gitaarspel vol dynamiek, houdt ze de gang er aardig in. Wat een fraaie aftrap van een alleraardigst initiatief.